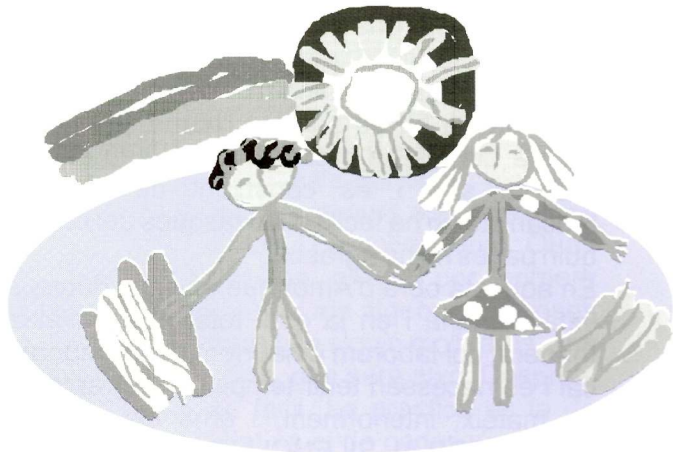

Setembre costerut

Sovint sentim parlar del que costa, econòmicament parlant, acabar de passar el mes de gener. Les festes de Nadal, entre regals i menjars, ens deixen les butxaques ben escurades i les panxes excessivament plenes (tot s'ha de dir).

El que em sembla curiós és no sentir el mateix quan arriba el mes de setembre. Ja el comencem una mica a peu coix: vacances, rebaixes, piscines, festes majors i despeses mil ens han tornat a tocar la butxaca de valent. I encara rai si tot s'acaba aquí. Tots aquells que

som pares i mares ens posem les mans al cap només de veure l'anunci d'El Corte Inglés i els seus famosos corticoles.

Cada setembre hem d'afrontar la despesa que suposa la compra de llibres, quaderns, material escolar, bates, xandalls i altres andròmines per a l'escola.

Naturalment, quan comencem a emprovar als nostres fills la roba de tardor ja els ha quedat petita i cal tornar a proveir-los de sabates, jerseis, pantalons, etc.

Tant és que procuris anar comprant les coses a poc a poc o miris de reservar un raconet per fer-hi front. El primer dia d'escola, quan els veiem tan polits i enclenxinats, amb la motxilla plena d'estris i llibres per estrenar, les mans se'n van soles cap a la cartera o el moneder i l'estrenyem fort, demanant al cel que no es torni a obrir en una bona temporada.

Ah! I no podem oblidar que ens cal estar agraïts de poder treballar i permetre'ns així poder passar un parell de mesos costeruts a l'any.

Anna Gairí

La vellesa és bella

Vivim davant un camp, on tota la vida hem vist arbres fruiters.

Cada matí, el primer que feia era obrir les finestres i olorar aquell aire tan sa i fresc que entrava a les habitacions. Aquells arbres anaven creixent i donant fruits, de la mateixa manera que ho feia la meua filla.

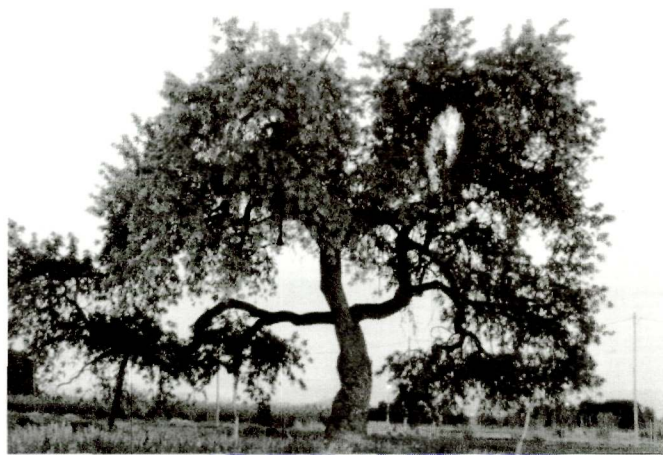
Fa pocs dies, tot arribant de l'escola, ja no hi havia arbres..., els havien arrencat! La meua filla no podia comprendre que tot allò que sempre havia vist ara era una gran foguera i arrels arrancades...

La veritat és que es va enfadar una mica (i així li va dir al pagès).

Tot mirant el camp, però, va veure un gran ametller plantat, davant de tanta soledat... Només hi havia una explicació per donar-li:

- Han respectat l'arbre perquè l'estimen.
- Han respectat l'arbre perquè sempre ha produït.
- Han respectat l'arbre per la seva vellesa.
- Han respectat l'arbre perquè mai els ha fallat.
- Han respectat l'arbre per la seva saviesa i bellesa.

Laura Fortuny Colell

Aturar-nos per renovar-nos

La voluntat de tirar endavant, el desig d'aprendre, d'evolucionar, de créixer, de progressar, de SER, sens dubte, són de gran ajut en qualsevol procés vital. La capacitat de fer-ho és essencial, però respectar els propis ritmes o modificarlos si és necessari a voluntat, també ho és.

La societat i el món actual ens porten a viure a ritmes frenètics que no sempre estan d'acord amb el propi ritme i això ocasiona distorsions i moltes angoixes innecessàries. La tecnologia evoluciona molt de pressa, però el nostre esperit de vegades necessita més temps per pair tot allò que va copsant i aprenent en aquests processos normalment equilibrats que van de dintre a fora i de fora a dintre.

Si de vegades hem hagut de treballar per aconseguir un món més actiu i dinàmic per tal que tinguéssim més progrés, ara ens toca equilibrar, trobar el punt mitjà, el centre, reclamant més temps de reflexió, d'aturada, de vivència pacífica en l'entorn familiar o social. Crec que el progrés material ens ajuda, ens facilita la vida, ens eleva de vegades de l'embrutiment d'algunes activitats excessivament dures i potser primàries, però sense temps per al cultiu de l'esperit i la reflexió, sigui individualment o en grup, amb el diàleg sincer i honest, el resultat pot ser el contrari del que esperem. Necessitem temps per a l'ànima i l'esperit, per a l'esbarjo i la distracció: per a la renovació.

L'estrès i l'ansietat, fruit d'un excés de tensió, d'una vida massa accelerada, d'una competitivitat malsana i pitjor entesa, d'unes

exigències potser desmesurades, no ens porta més que a la mort dels humans com a tals i ens fa màquines sense ser-ho. El nostre model, malgrat que cerquem la perfecció com a col·laboració en l'obra creativa divina no són les màquines i fins i tot proposo humanitzar les màquines.

Molts, de segur, recorden aquells ordinadors primaris complicats i estèticament desagradables que van donar pas després a una informàtica més humanitzada que s'adaptés millor a l'home i no tant l'home a la màquina. L'entorn Windows, seguint sempre a l'entorn Apple, ens ha facilitat molt l'expansió del món informàtic, però sobretot l'ha fet més senzill i agradable i humà.

La màquina ha de servir a l'home, ja que és l'home qui les ha creades per al seu servei. Tothom sap i és conscient de com la mecanització ha facilitat les tasques del camp i quin pagès no ho agraeix?

En aquesta obra d'Amor que és sens dubte la vida humana i en la qual tots, d'una u altra manera, col·laborem o hauriem de col·laborar, cal i és necessari tenir temps per xerrar, amb un mateix, interiorment, i amb els altres, i **TEMPS PER AL SILENCI I EL SA ESBARJO**. El descans també és un do diví i tan digne com el treball, una imprescindible necessitat humana pel propi procés vital.

En tot cas, i insisteixo, l'equilibri és indispensable per a l'evolució, el creixement i la maduració. El cerquen les plantes, els animals i, com no, els éssers humans. Estem per la feina ben feta, però també, per a tothom, el temps de descans sa i agradable, el temps de silenci i reflexió personal. Però també l'estona de comunicació, si és possible, distesa amb l'entorn. Pel temps de renovació. Hi ha espais de comunicació al poble massa buits tot l'any.

Fem, entre tots, un entorn més agradable que faciliti el fet de compartir i sens dubte augmentarà la qualitat i quantitat d'estima ja que en cada ésser humà hi ha una petita o gran enciclopèdia que proporciona coneixement, saviesa i felicitat. Estem de vegades massa immersos en processos quantitius: hem de tenir més i més i més..., però ens hauria d'ocupar també el ser i tenir millor, millor i millor. Un cop més, la recerca de l'equilibri en la vida, el fet de cercar el Centre Vital ens ha de proporcionar bona part d'allò que conscient o inconscientment tots cerquem: **LA FELICITAT I L'AMOR AUTÈNTIC**.

Sí al treball, però sí, també, al temps

personal i col·lectiu d'esbarjo, autorealització, reflexió i comunicació distesa i agradable, més profunda o superficial, que ens ajudi a rectificar si cal la nostra marxa i a suavitzar-la. Suavitzar els processos és divinitzar-los, és defugir de les brusquedats sense defugir del coratge i l'energia o les forces necessàries per a cada acte. Una humanitat millor és la que és millor en el fons, però també en les formes sense arribar a la carrincloneria.

No en tenim prou amb viure més, volem viure millor en l'ampli sentit de la paraula. No cerquem tant treballar més (alguns potser sí que ho necessiten), sinó millor i els resultats es faran evidentment més significatius i rendibles.

QUANTITAT NO SEMPRE ÉS SINÒNIM DE QUALITAT! Cercar l'equilibri amb estima ens pot ajudar. Dic sí a les màquines que facilitin la vida de l'home, però no a l'home màquina. Som sentiments, pensaments, accions, processos, comunicació... SOM AMOR EN TRANSICIÓ. PENSEM TAMBÉ A ATURAR-NOS PER RENOVAR-NOS.

Antoni M. Falguera i Gaya

Reina per un dia

L'altre dia vaig llegir una poesia que em va agradar pel que té de veritat social. Havia pensat que potser seria interessant que la llegissin més persones. Sóc mare de dos nens i treballa dins i fora de casa.

Blanca Munt

Reina per un dia

La Rita sempre matina,
roba i esmorzars prepara,
als menuts renta la cara,
els fa vestir i els clenxina.

A l'escola s'encamina
amb un nen a cada mà,
la coixinera del pa
i el cistell d'anar a la plaça
i pel trajecte repassa
tot allò que ha de comprar.

La Rita endreça i neteja,
I fa llits i fa bugada,
sola i a porta tancada,
amunt i avall xipolleja.

I dins la cuina trasteja,
i vigila el sofregit,
perquè sap que l'apetit
dels homes és rondinaire
i que no trigarà gaire
a recalar el seu marit.

La Rita no fa la sesta,
planxa, cus i renta plats,

i neteja culs cagats
encara que sigui festa.

La seva única gesta
és evitar la baralla,
perquè la dona que calla
el matrimoni segella.

I diuen quan parlen d'ella:

S' ESTÀ A CASA, NO TREBALLA!

Lo Gaiter del Besós

